

en Ulykke. Per satte sig øjeblikkelig i Bevægelse for at lede Efterforskningen. Han sendte Mandskab ud for at gennemsøge Skovene og satte andre til at bundskrabe Aaen og alle Mosehuller deromkring. Tilsidst fandt man Præsten oppe paa hans eget Loft, hvor han havde hængt sig inde i et stort, gammelt, tomt Klædeskab.

Per havde i de sidste Aar været den eneste, Pastor Fjaltring havde været glad ved at se, og overfor hvem han havde udtalt sig med nogen Aabenhjertighed. Endnu faa Dage før hans Forsvinden havde Per siddet flere Timer hos ham og ved den Lejlighed netop beundret den tilsyneladende Ro og Sjælsstyrke, hvormed han talte om sig selv og sin Enkemands-Ensomhed. Med sine legemlige Lidelser spøjte han endog. For Smerter skulde man være taknemlig, havde han sagt; de bevarede Sindets Friskhed. Og han havde givet en humoristisk Historie tilbedste om, hvorledes han engang var kommen for Skade at nedsynke saa dybt i Grublerier over Arvesyndens Mysterium, at han havde været paa Nippet til at gaa fra sin Forstand.

»Men saa skænkede en naadig Trækvind mig i det samme en forfærdelig Tandpine, et rigtig godt og velsignet Kindtandsmartyrium, — og Pokker tog ved baade Arvesynd og andet saadant Djævelskab, saa jeg gerne havde givet selve min Daabsattest for en god Krydderpose.«